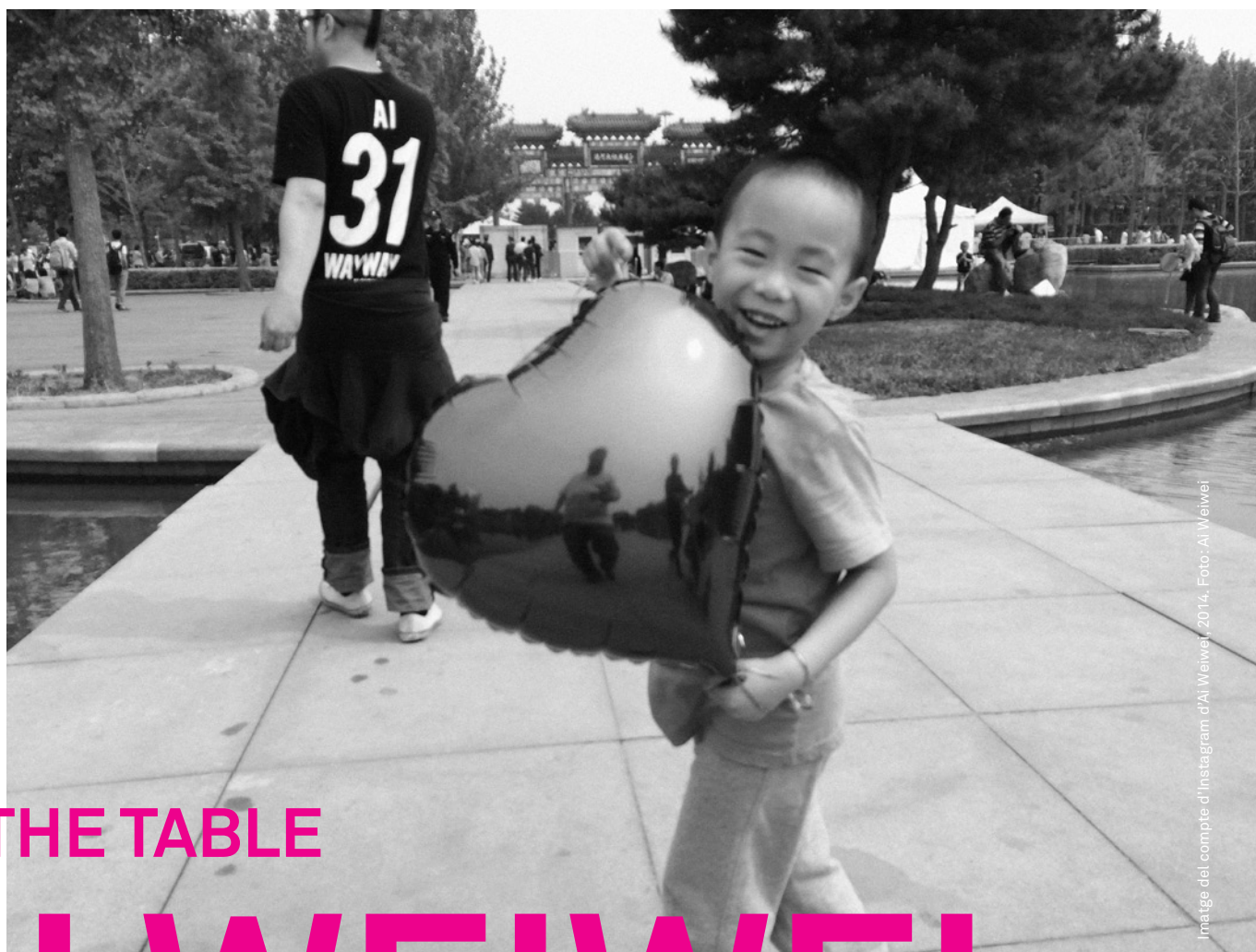

Ajuntament de
Barcelona

[LA VIRREINA]

CENTRE
DE LA IMATGE

Imatge del compte d'Instagram d'Al Weiwei, 2014. Foto: Al Weiwei

ON THE TABLE

AI WEIWEI

05.11.2014 > 01.02.2015
www.bcn.cat/lavirreina

DOSSIER DE PREMSA

1714 / 2014

On the Table. Ai Weiwei

La Virreina Centre de la Imatge

05.11.2014 - 01.02.2015

A *On the Table. Ai Weiwei* es presenten més de quaranta peces entre fotografies, vídeos, instal·lacions, maquetes, escultures, projectes de disseny gràfic, publicacions i música, en una proposta elaborada a escala de les sales de La Virreina. En el seu recorregut, és possible descobrir obres inèdites en diàleg amb d'altres que han assolit la posició d'icona global. Són objectes i imatges carregats de sentit que reflecteixen la vida i l'experiència d'Ai com a artista i com a activista compromès amb la societat i que documenten les realitats política i social de la Xina actual. En conjunt, una selecció de peces en diàleg i en contrast que permet resseguir assumptes de vegades assumits com a antagònics o de difícil convivència: l'individual enfront del col·lectiu, la construcció enfront de la destrucció, el present enfront de la memòria, el real enfront del fals, l'exclusivisme enfront de la reproductibilitat. Tot plegat, al costat d'un llarg etcètera d'interrogants que sorgeixen de les diverses maneres en què Ai Weiwei ens invita a qüestionar el nostre entorn.

Des de les sèries fotogràfiques dels vuitanta i noranta de Nova York i Pequín respectivament, a les peces més recents i inèdites com *Cao*, la instal·lació participativa que dona nom a la mostra formada per *Untitled (Ai Weiwei Studio Table)* i *Untitled (Ai Weiwei Studio Chairs, Qing Dynasty, Qianlon)*, entre els itineraris creuats que componen *On the Table. Ai Weiwei* pivoten actituds militants i pràctiques persistents com la resistència i la transferència. Exercides per l'artista sense pausa ni mesura, engeguen processos que transfiguren l'acció individual en col·lectiva i el gest en moviments globals de difícil previsió i control. Entretant, la interpel·lació constant de l'artista al context que l'ha envoltat —i de vegades engolit— en cada moment i la lluita ferma en la denúncia de la manca de llibertats al seu país.

Al final del seu recorregut, l'exposició *On the Table. Ai Weiwei* incorpora també una cronologia gràfica amb informació sobre dades rellevants en l'evolució política, cultural i econòmica de la Xina contemporània i els principals esdeveniments en la trajectòria artística i activista d'Ai Weiwei. És un conjunt de fets històrics i referències clau que es creuen amb cites textuais i visuals per a afegir informació contextual a la mostra. Amb tot, es pretén facilitar una visió panoràmica i global de la connexió de tots aquests elements, essencial per a copsar el treball d'un artista polièdric tant en la pràctica del seu treball com en les repercussions que se'n deriven.

- **ON THE TABLE. AI WEIWEI. INTRODUCCIÓ DE LA COMISSÀRIA ROSA PERA**
- **‘SOM A LA MATEIXA TAULA’. ENTREVISTA DE LLUCIÀ HOMS, DIRECTOR DE LA VIRREINA CENTRE DE LA IMATGE A AI WEIWEI**

On the Table. Ai Weiwei.

Som, de fet, una part de la realitat, i si no ens n'adonem és que som del tot irresponsables. Som una realitat productiva. Som la realitat, però una part de la realitat que ens obliga a produir una altra realitat.

Ai Weiwei

Conegut per la seva dissidència amb el règim comunista xinès, amb el qual manté una pugna des de fa anys, i per les instal·lacions monumentals als principals museus i esdeveniments de l'art contemporani internacional, Ai Weiwei és un artista que opera a escala global en tots els formats i canals a l'abast i, si cal, n'inventa de nous.

En la seva lluita per la llibertat, no ha dubtat a fer de la seva pràctica artística un potent altaveu per denunciar la repressió i la censura que s'amaguen rere l'obertura al mercat capitalista, al mateix temps que treballa per fomentar la consciència crítica en la societat.

On the Table. Ai Weiwei proposa un recorregut complet a través d'algunes de les seves obres més conegudes i per d'altres d'inèdites, treballs que van de la fotografia a l'arquitectura, passant pel vídeo, l'escultura, el disseny gràfic, les instal·lacions, els objectes o els videoclips. Tot i la diversitat de formats, un eix és present en totes ells: el rol de la imatge com a construcció i vehicle de realitat que li permet evidenciar i calibrar les tensions entre veritat i mentida, evidència i ambigüitat, control i llibertat, entre la política, l'art, el poder i la societat.

Ai Weiwei es planteja l'art com un dispositiu des d'on establir diàlegs amb diversos contextos, des d'on contrastar tradicions i visions per negociar, analitzar, projectar i compartir: com en una taula, el lloc on poder presentar les credencials i mostrar totes les cartes, descobrir el que hi ha a sota i, si és necessari, donar-li la volta.

Rosa Pera, comissària *On the Table. Ai Weiwei*

Amb motiu de l'exposició *On The Table. Ai Weiwei*, La Virreina Centre de la Imatge i La Fàbrica editen un catàleg homònim que, a través de 180 pàgines i més de 240 imatges de 42 obres, realitza una relectura de l'obra de l'artista. Ai Weiwei ha supervisat personalment la concepció, disseny, edició i seqüenciació d'imatges d'un volum que inclou una entrevista realitzada pel director de La Virreina Centre de la Imatge, Lluçia Homs a l'estudi de l'artista a Pequín i un assaig de la comissària Rosa Pera titulat 'Imatge i poder en tres moviments i un dispositiu'.

'SOM A LA MATEIXA TAULA'. Extracte de l'entrevista.

Lluçia Homs: En el context en què es van produir les obres originalment, al seu país, la Xina, i les dificultats polítiques i socials que viu, podria assenyalar un moment clau en el qual va començar a ser percebut pel govern com a suposat "dissident"?

Ai Weiwei: És molt difícil precisar un moment concret, perquè el meu govern no ha admès mai cap dissident. A la pregunta d'un periodista sobre un dissident com jo, la portaveu del Govern va respondre que en la societat xinesa no hi ha dissidents, només criminals. Aquesta societat encara pensa que hi ha d'haver una idea única. És intel·lectualment xocant, perquè una societat només pot estar viva i sana si hi ha diferències. Sense, és impossible el progrés o afrontar un desafiament.

LH: Com valora la seva contribució a la lluita per la llibertat d'expressió i els drets humans en general a la Xina?

AW: Crec que els meus esforços, tenint en compte una restricció tan important, són prou evidents. Les dificultats a què m'he d'enfrontar els avalen. Si els meus esforços no fossin apreciables, no m'haurien comportat una situació tan severa com la que estic patint.

(...)

LH: Parlant de diferents formes d'activisme, vostè està envoltat de persones que de manera oberta o activa lluiten per la llibertat d'expressió, cadascú amb les seves pròpies eines.

Em refereixo a Hu Jia, Tsering Woeser, Wang Lixiong i Ilham Tohti, que apareixen en una fotografia amb vostè, després que Woeser rebés el premi internacional Women of Courage a l'ambaixada dels Estats Units a la Xina al maig passat.

AW: Lamento que en aquesta foto només hi apareguessin cinc o sis persones. N'hi hauria d'haver cinc milions o cinc-centes mil. La foto representa una idea compartida per intel·lectuals, escriptors, poetes, activistes i artistes: construir una societat més forta amb uns fonaments intel·lectuals més sòlids. No n'hi ha cap que sigui un polític professional, però n'hi ha alguns que es troben sota arrest, condemnats a presó o complint cadena perpètua. Cap d'ells pot viatjar. Per tant, la qüestió és: com pot la nació perseguir contínuament les persones que busquen intel·lectualment un futur

millor per a la societat? Són valents, sincers i honestos. Com pot una nació permetre's una repressió constant?

(...)

LH: Parlant del mitjà fotogràfic, sembla que té una manera gairebé compulsiva d'utilitzar la fotografia com a mitjà per documentar les coses que passen al seu voltant. Sovint sembla com si per a vostè una fotografia a fos una prova, una evidència. Em refereixo a fotografies com la de l'ascensor a Chengdou quan va ser arrestat. Creu que la fotografia és capaç de servir de prova?

AW: Totes les fotografies són proves en si mateixes i d'elles mateixes, ja que registren un tros de la realitat.

La fotografia no és la realitat, però sempre suggereix una realitat. De vegades és més, de vegades és menys, o de vegades és malinterpretada, però no és mai la realitat. Una fotografia només és la realitat d'ella mateixa. És una idea filosòfica fascinant: és com veure la teva imatge en un mirall que captura la imatge d'un moment determinat, que escapça un tros de la realitat. És realment significativa i encantadora.

LH: ¿Concep la fotografia com una arma essencial en la seva lluita per la llibertat d'expressió, especialment en el context de les xarxes socials, o les seves fotografies són més aviat un complement de les seves obres, una manera d'atreure l'atenció cap al seu missatge?

AW: Sí, qualsevol peça de fotografia mostra algun tipus d'intenció, però una fotografia pot ser més que una intenció. Per tant, per al canvi social de la fotografia a és útil, perquè podem enregistrar moltes imatges. Oblidem molts detalls històrics, però la fotografia a ens explica la història i aporta llum a alguns aspectes. És per això que la fotografia pot servir com una prova de la història, i això és molt important per al canvi social.

Entrevista íntegra al Catàleg *On The Table, Ai Weiwei.*(La Fàbrica, 2014)

- **UN RECORREGUT PER L'EXPOSICIÓ I ALTRES REFERÈNCIES. ROSA PERA, COMISSÀRIA**
- **AI WEIWEI . UNA CRONOLOGIA**
- **RELACIÓ D'OBRES A LES SALES DE LA VIRREINA CENTRE DE LA IMATGE**
- **IMATGES DISPONIBLES PER A PREMSA**

On the Table. Ai Weiwei.

UN RECORREGUT PER L'EXPOSICIÓ I ALTRES REFERÈNCIES

Per Rosa Pera. Comissària

L'exposició s'inicia amb ***New York Photographs*** (1983-1993), que documenta la seves vivències a la ciutat i mostra alhora els interessos i les inquietuds artístiques del jove Ai, atret per artistes com Marcel Duchamp i Andy Warhol. En aquest sentit, són interessants els autoretrats d'Ai al MoMA davant d'obres com *To Be Looked at (from Other Side of the Glass) with One Eye, Close to, for Almost an Hour* de Duchamp o l'autoretrat de Warhol imitant el seu gest.

Altres imatges de la sèrie també parlen de la seva relació amb personalitats com el poeta Allen Ginsberg, exponent de la generació *beat* i activista per la llibertat d'expressió a través de la seva afiliació al PEN America des del 1970. A través de l'escriptor, Ai Weiwei coneix el fotògraf Robert Frank, el ressò del qual es pot identificar a les fotografies que l'artista fa als carrers de Manhattan eludint les prohibicions establertes. Retrata les protestes a l'East Village, sovint pels voltants de Tompkins Square Park, escenari de conflictes relacionats amb minories com els sense sostre, *drag queens*, la comunitat gai (especialment afectada per la sida) o el procés de gentrificació, en un moment de fortes tensions socials.

D'aquest moment són alguns dels seus primers autoretrats, una pràctica que es mantindrà constant fins avui, al mateix temps que apareixen els primers indicis d'una mirada que busca apropiat-se del context per copsar i transmetre l'energia en tensió i l'estat de conflicte que configuren l'espai urbà.

Ai Weiwei ret homenatge a Duchamp amb obres com ***Hanging Man*** (1987), un penjador de roba transformat en el perfil de l'artista francès, i ***Suitcase for Bachelor*** (1983), una escultura que fon elements duchampians, com la maleta i la figura del solter. Fruit de la pràctica del *readymade* són també ***Château Lafite*** (1987), una ampolla de vi francès embolcallada amb dues sabatilles xineses, i ***One-Man-Shoe*** (1987), un parell de sabates unides pel taló. Aquests objectes impossibles i enigmàtics són interessants per assenyalar la predilecció de l'artista xinès pels dobles sentits i per la superposició de contraris. Com veurem, sol dirigir la mirada cap al vèrtex, on el seu subjecte i la seva antítesi poden ser indestriables.

Nota: les obres en exhibició les trobareu en negreta

Fotografies de Nova York, 1983-1993. Perfil de Duchamp, pipes de gira-sol, 1983 © Ai Weiwei

El *readymade* i el joc amb dobles significats són els ingredients principals de la nova instal·lació **Cao** (2014), envoltada pel paper pintat de les parets, que reproduïx un disseny realitzat a partir d'un dels gestos més coneguts d'Ai Weiwei: el braç amb el dit del cor irreverent i desafiant.

Cao, 2014 © Ai Weiwei

De la mateixa manera que el que a les parets sembla un estampat decoratiu resulta que és un impropri sense embuts, l'elegant instal·lació que cobreix el terra tampoc resulta ser el que sembla quan es constata que el seu títol en xinès (草 *cǎo* 'herba') és una paraula gairebé homòfona de la paraula xinesa equivalent a l'anglesa *fuck* (操 *cào*).

No és el primer cop que l'artista al·ludeix a l'herba mitjançant jocs fonètics i de significats. Un precedent es troba en la utilització del terme *caonima*, que serveix per designar un animal similar a una alpaca, que va començar a circular per Internet a partir del 2009 i que ha estat un fenomen viral a la Xina. A través d'un mem, es jugava amb el fet que en la pronunciació xinesa, el nom de l'animal —en mandarí, *cào nǐ mā* (禽你妈), literalment “cavall d'herba i fang”— quasi coincideix fonèticament amb l'expressió “*fuck your mother*”. Inspirat pel fenomen, Ai Weiwei crea la imatge *Caonima* un autoretrat en què el podem veure saltant nu només amb una alpaca de peluix tapant-li els genitals, una estampa doblement provocadora i ofensiva per al Govern xinès: d'una banda, per la nuesa (inadmissible segons el règim); de l'altra, pel títol, que, llegit en xinès, sona com “*Fuck your mother, Chinese Communist Party Central Committee*”.

Cao incorpora també un altre dels conceptes constants a Ai Weiwei, “*fake*” (fals), en utilitzar un material com el marbre —habitual en tombes i monuments— per representar els brots tendres d'herba, aquí rígids i monumentals, tot configurant un terreny impossible de ser trepitjat. Un paisatge minimal i silenciós en les formes però estrident i descarat en el fons, format d'altra banda per una “multitud” de peces individuals, similars però no idèntiques.

També és molt interessant poder descobrir elements essencials en el treball posterior d'Ai Weiwei i que s'aniran repetint, com ara el fet de trencar porcellanes (acció precedent de la seva famosa *Dropping a Dynasty Urn* del 1995) i el seu interès per grans peces històriques a la venda, en un moment en què ja atresora peces ceràmiques, mobles i fragments de temples de la Xina antiga al seu estudi. Són símptoma d'algunes de les accions i instal·lacions més celebrades de l'artista, com les taules de la dinastia Qing amb les potes trastocades (*Table with Two Legs on the Wall*) o peces més recents com les fetes a partir de ceràmiques medievals banyades amb la pintura utilitzada per marques d'automoció com BMW i Mercedes-Benz en els seus cotxes (*Han Dynasty Vases with Auto Paint*). Un altre precedent d'aquesta contraposició entre la memòria i la voracitat del consumisme queda patent en una de les seves peces més conegudes, ***Coca Cola Vase*** (1994), una ceràmica neolítica de la dinastia Han amb el logotip vermell del refresc més conegut d'Amèrica.

Gerro de Coca Cola, 1994 © Ai Weiwei

Definitori ja en la constitució de Stars, l'aposta per l'individualisme enfront de la noció d'allò col·lectiu que es desprèn de la doctrina comunista és compartida pels artistes de la diàspora a Nova York i també per l'escena artística que troba Ai Weiwei a Pequín quan hi torna el 1993. Tota una generació de joves artistes cercava el seu camí artístic en una Xina hermètica respecte al món occidental, sense museus, galeries ni col·leccionistes, ni informació sobre art modern ni sobre art contemporani.

Fotografies de Pequín, 1993-2001

Una urna de la dinastia Han en venda fora de la muralla de la ciutat de Xi'an. 1995

© Ai Weiwei

Davant d'aquesta situació, Ai Weiwei es va implicar en la publicació de tres llibres que documenten l'escena artística alternativa de la Xina d'aquell moment i la confronten amb l'art

conceptual al qual ell es va acostar durant la seva estada a Nova York. El **Black Cover Book** tenia com a objectiu recollir les idees que hi havia rere el treball dels artistes locals juntament amb reproduccions d'obres que Ai Weiwei considerava clau per entendre l'art del segle XX, com algunes de Duchamp i Jeff Koons, i textos de crítica traduïts al xinès. Des d'una perspectiva més política, **White Cover Book** i **Grey Cover Book** inclouen treballs d'artistes xinesos i entrevistes amb les artistes Barbara Kruger i Jenny Holzer. La publicació i ràpida distribució de 3.000 exemplars de cadascun dels llibres és una bona prova de l'articulació en aquells moments d'una xarxa artística *underground*. Això mateix és el que es desprèn de la sèrie fotogràfica **Beijing Photographs**, que documenta les trobades d'Ai Weiwei amb artistes, músics, poetes, pintors i activistes com Zhang Huan, Zuoxiao Zuzhou, Mang Ke, Yan Li i Wei Jingsheng. Són instantànies d'escenes quotidianes, mentre conversen, experimenten, comparteixen taula o passegen per un jardí.

La tensió entre tradició i contemporaneïtat i la mirada afilada d'Ai Weiwei a la transformació de la Xina és patent també en treballs com **Souvenir from Beijing** (2002) i **Provisional Landscape** (2002-2008), en què destrucció i construcció queden solapades en un mateix pla, essent indestruïble el passat del present fins al punt d'evaporar-se l'un en l'altre.

Entre 2003 i 2008 Ai Weiwei va viatjar per Xangai, Pequín i la regió de Dongbei per enregistrar els canvis des de la perspectiva d'un testimoni audaç de la construcció de la nova Xina. **Provisional Landscapes** consta d'instantànies congelades del veloç i voraç procés de transformació del paisatge que testimonien els instants en què no queda res del que hi havia i en què encara no podem veure res del futur projectat, en una mena de panorama atemporal, un no-lloc. El Govern s'ha plantejat l'objectiu de construir 20 noves ciutats durant els pròxims 20 anys, i en el vertiginós procés de construcció de noves urbs les ciutats existents continuen arrasant el seu passat.

A Pequín, alguns barris rurals són transformats en àrees de producció industrial, en què els camps són llogats pels pagesos a empreses privades. Caochangdi n'és un, transformat en la darrera dècada en àrea de concentració d'artistes, galeries i naus de creació. És precisament allà on Ai Weiwei va construir el Fake Design Studio, el seu primer projecte arquitectònic. **258 Studio Model**, (1999) és la maqueta de l'edifici, que va ser la resposta a un repte que Ai Weiwei es va plantejar a si mateix: projectar i construir el seu propi estudi-residència després de conèixer l'edifici que Ludwig Wittgenstein va dissenyar i aixecar com a residència per a la seva germana el 1928 a Viena. Sense tenir nocions d'arquitectura, el filòsof austríac va aplicar a aquesta disciplina els seus principis filosòfics.

Fotografies de l'Estadi Nacional, 2014. Estadi Nacional núm. 2 (4-4-2006)
© Ai Weiwei

Més endavant col·laboraria amb Herzog & de Meuron en el disseny de l'Estadi Olímpic de Pequín, una estructura que juga amb la transposició de contraris que sovinteja en les obres de Weiwei: en aquest cas, l'estructura que fonamenta l'edifici és desplaçada a l'exterior. L'artista va rebutjar, però, donar suport als Jocs Olímpics, assenyalant l'estadi com a símbol de dissensió amb el sistema polític actual del país i enmig d'una gran polèmica.

Souvenir from Beijing al·ludeix al menyspreu del país envers el seu patrimoni històric, una evidència si observem la destrucció de la memòria que s'està produint a la Xina en el procés imparabile iniciat a mitjans dels anys noranta per transformar Pequín en capital del nou capitalisme global. Aquesta sèrie és un gest irònic d'Ai Weiwei que indica que el record de la història de la Xina només el podem trobar en les seves runes.

Ocupant tot el corredor que connecta les dues ales del Palau de La Virreina, trobem ***Study of Perspective, 1995-2011*** (2014), una de les sèries més conegudes d'Ai Weiwei. Realitzada entre 1995 i 2011 a ciutats de tot el món. Mirada, gest i subversió coincideixen en accions que esdevindran imatges icona del mateix Ai Weiwei i de la seva actitud agosarada i provocadora davant dels símbols del Poder. *Study of Perspective, 1995-2011* és sens dubte el seu propi avatar, un manifest i manual d'instruccions per exercir una mirada, més que no pas lúcida, desafiadora: la mirada de la dissidència.

Estudi de la perspectiva, 1995-2011, 2014
© Ai Weiwei

El 12 de maig de 2008 es va produir un terratrèmol de 8,5 graus a l'escala de Richter a la província de Sichuan, al cor de la Xina. Desplaçats al lloc del desastre, Ai Weiwei i el seu equip van constatar sobre el terreny que milers d'infants havien quedat atrapats a les escoles i havien mort. Mentre que altres edificis més antics havien resistit l'embat, els que albergaven els nens havien quedat totalment destruïts.

El documental d'Alyson Klayman *Ai Weiwei: Never Sorry* (2012) dona fe dels primers moments després de la tragèdia i de la campanya impulsada per l'artista a fi d'aconseguir elaborar la llista de tots i cadascun dels noms dels nens i les nenes desapareguts a causa del terratrèmol.

La llista, que finalment va incloure 5.196 noms i que Ai Weiwei va publicar al seu blog, suposava una resposta contundent enfront de l'intent del Govern d'ocultar l'escàndol i va permetre mostrar la corrupció que va portar a la utilització de materials i procediments inadequats en la construcció dels edificis escolars. Ai Weiwei també ha deixat constància de la tragèdia amb instal·lacions,

intervencions *site specific* i escultures presentades a museus de tot el món. Entre altres obres, trobem el paisatge de 91 tones de barres de ferro d'una escola recuperades després del desastre presentada a la darrera Biennal de Venècia com a instal·lació amb el títol *Straight* o la intervenció a la façana de la Haus der Kunst de Munic el 2009, coberta íntegrament amb milers de motxilles que formaven una frase d'una de les mares afectades sobre la filla que va perdre: "Ella va viure feliç en aquesta terra durant set anys."

Box Your Ears és un documental realitzat per Ai Weiwei al novembre d'aquell mateix any que relata tot el que va passar després de la tragèdia en boca dels familiars dels nens morts, des de la perspectiva real, crua i estremidora de les víctimes, no només del terratrèmol sinó sobretot d'un poder corrupte, repressor i cruel.

Els documents que acompanyen la projecció són les respostes a les cartes que demanaven responsabilitats a les autoritats, en una actitud impensable anys enrere i que obre esquerdes a la llum de l'emancipació social a la Xina.

Fer que les persones actuïn com a individus i que siguin conscients dels seus drets en la societat són dos dels objectius de les lluites que Ai Weiwei i tants altres artistes i intel·lectuals de la seva generació han impulsat des dels anys setanta, quan van començar a omplir els murs de Pequín amb treballs artístics, textos i proclames que reivindicaven la llibertat d'expressió. Des dels temps del Moviment del Mur de la Democràcia ha plogut molt, però encara que el gegant asiàtic s'ha erigit en un dels pilars de l'economia mundial, la guerra per la llibertat no s'ha guanyat, ja que les regles del joc imposades pel poder són les mateixes de fa més d'un segle.

Els contrastos entre individualisme i col·lectivitat són constants en el treball de Weiwei, així com la confrontació de la societat amb la memòria des d'un present que és conscient del seu passat. Així es fa palès en grans instal·lacions i escultures compostes per milers d'elements d'ús individual quotidià com ara bicicletes i antics tamborets. *Sunflower Seeds*, la gran instal·lació de tones de pipes de porcellana que va omplir el Turbine Hall de la Tate Modern el 2010, n'és un dels exponents. Element que remet al descans i lleure dels treballadors xinesos, és alhora la unitat mínima d'aliment a l'abast en els períodes de fam de la Revolució Cultural. A més a més, la pipa de gira-sol també és un dels símbols dels temps de Mao Tse-tung, quan es representava el màxim cap polític com el sol que escalfava els camps de gira-sols, metàfora de la societat xinesa que girava amb un moviment col·lectiu a l'entorn del seu líder. Com documenta el vídeo ***The Making of Sunflower Seeds***, les pipes de la instal·lació van ser produïdes una a una per experts artesans

de la porcellana xinesa tot seguint tècniques tradicionals. El resultat és una massa formada per elements similars però singulars i irrepetibles, unitats fruit de sabers mil·lenaris per gaudir i descobrir.

L'aproximació crítica al context és una pràctica habitual d'Ai Weiwei, que considera que "*A space can be entered, it can be placed backward and forward, and it can be also be forgotten*". [En un espai hi pots entrar, el pots situar enrere o endavant i també te'n pots oblidar"] En la lluita de l'artista en contra de la negligència que pot comportar l'oblit, la distància és la noció clau en molts dels seus treballs.

Mapa de la Xina, 2004 © Ai Weiwei

En una mirada macro, el perfil del mapa de la Xina és una forma reiterada en la seva producció. **Map of China** (2004) és una escultura de dos metres d'amplada realitzada per mestres fusters mitjançant l'assemblatge de peces de fusta que havien format part de temples de la dinastia Qing (1644-1911). Una crida d'atenció al procés d'esborrament de la memòria i alhora una reivindicació del treball artesanal que al seu torn ha estat suprimit per la producció en massa.

Amb el desig de cridar l'atenció sobre la manca d'objectius polítics, substituïts per una irreflexiva producció en massa, el 2009 Ai Weiwei va presentar *World Map*, un mapamundi realitzat amb milers de peces de cotó apilades les unes sobre les altres. Parlant novament del binomi individu-

multitud, és una proposta de forta càrrega estètica que sorgeix de la condició de la Xina com el primer productor mundial de cotó, proveïdor de feina barata i recursos de tot el món.

En una altra ocasió, Ai Weiwei va presentar a Hong Kong un mapa de 80 m² de la Xina (incloent-hi Taiwan) fet amb 1.815 llaunes de llet en pols per a nadó de 7 marques diferents, que remetien a l'escàndol del 2008, quan van morir 6 nadons i més de 300.000 van resultar intoxicats en ingerir llet en mal estat. Perduda la confiança dels pares xinesos en la llet subministrada al seu país, es va produir un enorme desequilibri en la distribució d'aquest producte a Hong Kong, on anaven massivament a proveir-se de llet. La solució oficial va ser restringir a dues llaunes per persona les admeses per les autoritats per passar la duana.

Ai Weiwei retrata el context del qual forma part mitjançant el registre de les experiències que hi viu. Així ho demostren els vídeos que van resultar dels itineraris per Pequín, disseccionada per la seva càmera en un retrat evocador de l'esperit de la ciutat. En els excessos i en les mancances, i també en les amenaces latents a les seves vistes.

El 2003 l'artista va fer les classes als seus estudiants de l'Acadèmia d'Arts i Disseny de la Universitat de Tsinghua en un autobús mentre recorrien Pequín. Cada dia durant 16 dies, ell i els seus estudiants recorrerien una porció diferent de la ciutat. Va instal·lar una càmera en la part davantera del vehicle i va enregistrar 150 hores de recorregut. És un retrat meticulós de la ciutat i la seva gent des de la mirada més neutra: la de l'objectiu d'una càmera estàtica.

A ***Chang'an Boulevard*** (2004), Ai Weiwei ofereix un collage panoràmic de la ciutat d'un extrem a l'altre, d'est a oest, de l'àrea rural a la més comercial, tot travessant el centre polític, escenari de multitudinàries marxes militars i de les sagnants protestes de Tiananmen.

La ciutat també pot ser copsada en els batecs dels anells de circumval·lació, essencials en l'estructura urbana de la capital xinesa. A ***Beijing, The Second Ring*** (2005), Ai Weiwei es va situar amb la càmera en trenta-tres ponts que creuen una de les vies amb més trànsit de la ciutat per fer-hi preses d'un minut a banda i banda de cada pont. En aquest projecte, ho va fer exclusivament en dies ennuvolats, mentre que en un altre projecte, ***Beijing: The Third Ring***, ho va fer només en dies assolellats i des dels cinquanta-cinc ponts sobre el tercer anell.

Posteriorment a la mirada estàtica i distanciada del mapa de fusta i a la panoràmica dinàmica sobre el terreny dels vídeos, Ai Weiwei desborda el mapa i en trenca les fronteres en invitar 1.001

ciutadans xinesos a visitar la documenta de Kassel com a part del seu projecte en l'esdeveniment d'art contemporani més important del món. En l'edició de 2007, Ai Weiwei hi va participar amb dues obres, una de les quals era **Fairytales**, una treball polièdric i de llarg recorregut que incloïa vídeos, instal·lacions i objectes, entre d'altres. Va ajudar els participants en la tramitació dels documents necessaris per sortir de la Xina, els va proporcionar tot el necessari per al seu viatge i estada a Europa, un somni per a molts d'ells. Per a cadascun, una maleta, una samarreta, una memòria USB i un lloc on pernoctar durant la seva estada de 28 dies. Va ser un procés de contrast i intercanvi de cultures entre ciutadans xinesos i alemanys, i també entre els participants i els professionals presents a l'esdeveniment. A més a més, en diversos espais ocupats per les exposicions de la documenta també es van col·locar 1.001 cadires dels temps de la dinastia Qing, a disposició de qui volgués asseure-s'hi per descansar o per conversar. El documental *Fairytales* en narra el procés i ofereix interessants perspectives de l'experiència.

La denúncia d'Ai Weiwei de la manca de llibertats a la Xina, a través de la seva obra i la seva presència i activitats a Internet, especialment a les xarxes socials, ha fet que en els darrers anys hagi sofert la pressió de la censura i el pes d'un aparell polític que fomenta i alimenta el capitalisme però que no accepta cap ombra de democràcia.

Uns mesos més tard de la publicació al blog d'Ai Weiwei de la llista de noms dels estudiants que van morir en el terratrèmol de Sichuan, l'artista va anar a Chengdu per intentar testificar a favor de l'activista mediambiental Tan Zuoren en el judici per les seves investigacions de l'esfondrament de les escoles arran del terratrèmol. Però Ai Weiwei va ser detingut abans de poder testificar. Un cop complerts els cinc anys de condemna per "incitació a la subversió del poder de l'Estat" i per haver publicat tot un seguit d'articles online sobre la massacre de Tiananmen el 1989, Tan Zuoren va ser posat en llibertat el març d'aquest any.

Després del viatge a Chengdu, Weiwei va patir forts mals de cap mentre es trobava a Munic preparant una exposició a Haus der Kunst. Se li va fer una exploració en un hospital de la ciutat que va revelar una hemorràgia cerebral i va ser intervingut quirúrgicament d'urgència. Les causes es van atribuir a un fort cop al cap que va rebre l'artista en ser detingut abans del judici de Tan Zuoren. *Illumination* (2009) i *Brain Inflation* (2009) són retrats d'Ai Weiwei que actuen com a evidència de la situació d'amenaça i assalt suportada per l'artista.

Illuminació, 2009 © Ai Weiwei

***Ai Weiwei's Appeal* ¥ 15,220,910.50** (2014) és un documental que narra fil per randa la seva detenció secreta durant 81 dies i la posterior acusació de frau fiscal a l'estudi per part del Govern xinès el 2011. Les condicions del seu estudi, detencions, interrogatoris i els constants requeriments policials són capturats per diversos batallons de càmeres enfrontades: les de la policia i els funcionaris de l'aparell, les d'Ai Weiwei i el seu equip, i les dels mitjans de comunicació.

IOU (2011-2013) i ***Stamp*** (2011) són documents creats per l'artista en reconeixement dels milers de persones que van contribuir a pagar la fiança imposada per les autoritats per poder tirar endavant l'apel·lació en un procés legal que va ser llarg i enrevessat, farcit d'inconsistències i que posa en evidència la manca de lògica democràtica imperant.

El 2010, l'aparell polític xinès es va trobar una resposta crítica i activa de la comunitat global quan Ai Weiwei va ser encoratjat per les autoritats municipals a construir un estudi a Malu, una àrea rural del nord de Xangai. Un cop va estar llest i a punt de ser inaugurat, fou declarat il·legal i demolit per l'aparell governamental.

Per denunciar l'incident, Ai Wei Wei va organitzar una festa a l'estudi de Xangai i hi va convidar tots els seus seguidors virtuals. En resposta, la policia va provar d'impedir la celebració de la festa

i va sotmetre Ai Weiwei a arrest domiciliari. No obstant això, la festa es va celebrar amb la participació de gairebé tres mil persones, moltes de les quals seguidors d'Ai Weiwei a Twitter, que van saltar-se la prohibició. Van compartir taula, música i càntics reivindicatius, mentre es menjaven milers de crancs de riu, celebrant la semblança fonètica entre 河蟹 héxiè ('cranc') i 和諧 héxiè ('harmonia'), el lema utilitzat habitualment pel politburó per justificar la censura. Finalment, però, l'amfitrió va ser present a la festa de forma virtual, des de casa seva.

El film **The Crab House** (2012) documenta el procés complet, iniciat el juny de 2008 amb unes primeres converses sobre la localització de l'edifici, seguit de les obres, finalitzades l'octubre de 2010, i la demolició, el gener de 2011, amb una festa que es va celebrar amb gran harmonia, que a pesar de tot no va poder ser censurada i que es va acabar convertint en un espot publicitari del comportament absurd de tot un sistema.

En relació amb aquests fets es mostren també **Shanghai Studio** (2010), **Shanghai Studio Demolition** (2011), **He Xie** (2011) i **Malu Studio Shanghai** (2011).

He Xie, 2011 © Ai Weiwei

La peça **He Xie** (2011), formada per milers de crancs de riu de porcellana, és un recordatori eficaç d'aquesta absurditat. Aquest treball també ha aparegut al videoclip *Dumbass*, en què Ai Weiwei recull les seves topades amb el sistema polític de la Xina.

El control és un dels grans temes presents, d'una manera o d'una altra, en el treball d'Ai Weiwei. Per exemple, l'artista penja fanalets vermells per senyalar les càmeres de vigilància que les

autoritats han instal·lat al voltant de l'estudi-residència de l'artista i així mostrar el control policial sota el qual viu i treballa. El tema també és present en una acció irònica que va desenvolupar a Xangai durant la celebració de l'Exposició Universal. A *Mermaid Exchange*, Ai Weiwei va acceptar la invitació de Dinamarca per fer una intervenció al lloc on habitualment hi ha la famosa Sireneta de Copenhagen, que havia estat traslladada de Dinamarca a la Xina, al Pavelló danès. Com a resposta, va instal·lar-hi una pantalla gegant on es transmetia la imatge de l'estàtua en temps real, la qual era captada per una càmera que vigilava la Sireneta a Xangai. I tothom podia vigilar-la, des de qualsevol punt del planeta, a través d'un web.

En altres projectes, vigilància i control han estat aplicats als forans (com és el cas a *MoMA Visit*, on va enregistrar els moviments del grup del MoMA de Nova York mentre el visitava a Pequín) o a si mateix, com va fer a *Weiweicam*, en què durant 46 hores, i fins que el van pressionar perquè ho desactivés, va deixar càmeres obertes al seu estudi permanentment, a les quals es podia connectar qualsevol des d'Internet per observar-lo treballant o dormint.

Surveillance Camera (2010), un aparell de vigilància petrificat i inoperatiu, es presenta juntament amb les restes descuidades dels que vigilen, rutinàriament i despreocupadament, el seu dia a dia: un cendrer amb les burilles d'hores de conversa en espera, **Untitled (ashtray)** (2012), i les fotografies innocents que contextualitzen l'objecte, **Police portrait** (2011). Les peces evocuen ironia mesclada amb tristesa si tenim en compte les condicions actuals d'Ai. Tot plegat, en una sala buida, perquè com bé diu Ai Weiwei, "Quan tot és visible, no hi ha res a espitar".

Aquesta idea es veu reforçada amb unes manilles de jade, **Handcuffs** (2012), que reposen al centre d'una sala empaperada amb un estampat barroc i delirant de càmeres, manilles i el símbol de Twitter en color daurat, **Wallpaper (gold)** (2014), un nou joc amb els dobles sentits de les paraules, en aquest cas *wallpaper*, utilitzada en anglès per designar alhora el paper pintat de les parets i el fons de pantalla de l'ordinador.

Dumbass (2013) és el videoclip d'una de les cançons de l'àlbum *Divine Comedy*, escrit i interpretat per Ai Weiwei. El vídeo presenta una recreació artística de la cel·la on va passar els 81 dies del seu arrest secret. A diferència de treballs anteriors, en què es reconstruïen les escenes de forma realista, aquí l'artista s'interpreta a si mateix en una acció que ell mateix ha qualificat de terapèutica per superar el trauma del captiveri. Ai Weiwei va escriure la lletra de la cançó, que ell mateix interpreta, mentre que la música és de Zuoxiao Zuzhou i la realització del vídeo, de Christopher Doyle.

Finalment, Ai Weiwei mobla l'antic menjador del Palau de La Virreina i estableix així un diàleg amb *el barroc català, tan ben representat en aquesta estança*. **Untitled (Ai Weiwei Studio Table)** (2000) i **Untitled (Ai Weiwei Studio Chairs, Qing Dynasty, Qianlong)** (2000) són la taula i les deu cadires de fusta huanghuali d'ús habitual a l'estudi d'Ai Weiwei a Pequín. Aquí són l'ànima d'una intervenció sense precedents i el motiu que ha inspirat el títol de l'exposició.

Es tracta de la taula de treball habitual d'Ai Weiwei, al voltant de la qual es reuneix l'artista amb professionals de tot el món per organitzar i discutir tots i cadascun dels projectes, publicacions i exposicions en què ha participat des de l'any 2000. Les activitats a l'entorn d'aquesta taula s'han intensificat encara més des del 2011, quan se li va impedir abandonar el país. La peça és, doncs, una evocació eloqüent de l'absència forçada de l'artista (i un avatar que actua en representació seva) i alhora un dispositiu per al diàleg i la conversa, per a l'intercanvi i discussió d'idees i opinions, a disposició de tothom que s'hi vulgui asseure durant l'exposició.

Els visitants que s'hi vulguin afegir tindran la possibilitat de formar part de l'obra amb la seva participació. Per fer-ho caldrà que enregistren les seves trobades, lectures o estades a aquesta instal·lació i que les comparteixin a través de la xarxa social Instagram juntament amb el hashtag **#AWWOnTheTable**. Durant les hores següents, les imatges seran emmagatzemades al web <http://lavirreina.bcn.cat/ca/exposicions/table-ai-weiwei>, des d'on podran ser capturades, consultades o replicades pels usuaris que ho vulguin, alhora que seran mostrades en les *tablets* de la instal·lació, tot el temps que l'exposició romangui oberta al públic.

AI WEIWEI. UNA CRONOLOGIA

Ai Weiwei va viure d'ençà que tenia 1 any i fins als 18 en camps de treball en diversos llocs remots de la Xina, a més de 3.000 quilòmetres de Pequín, on el seu pare, el famós poeta Ai Qing, havia estat desterrat per Mao Tse-tung. El 1978 va ingressar a l'Acadèmia de Cinema de Pequín, on va coincidir amb futurs directors de cinema com Zhang Yimou i Chen Kaige. Amb 11 artistes més, entre els quals es trobaven Ma Desheng, Wang Keping, Zhou Lin i Huang Rui, Ai Weiwei va crear el grup Stars, el primer grup experimental xinès després de la Revolució Cultural. Alguns membres del grup van intervenir activament en el moviment del Mur de la Democràcia durant la Primavera de Pequín. A causa de l'enduriment de la política de Deng Xiaoping i la detenció d'alguns artistes que hi van participar, Ai Weiwei marxa als Estats Units el 1981, on romandrà fins al 1993 i on formarà part de la diàspora xinesa que s'instal·la a Nova York. El 1993 Ai Weiwei torna a la Xina a causa del delicat estat de salut del seu pare Ai Qing.

Entre 1994 i 1997 Ai Weiwei edita i publica una sèrie de llibres sobre l'art contemporani xinès que suposen una important font d'informació sobre l'àmbit artístic: *Black Cover Book* (1994), *White Cover Book* (1995) i *Grey Cover Book* (1997). El 1997 Ai Weiwei cofunda, juntament amb Frank Uytterhaegen i Hans van Dijk, *China Art Archives and Warehouse* (CAAW), un arxiu i galeria d'art contemporani dels quals és director artístic.

El 1999 Ai Weiwei dissenya i porta a terme el seu primer projecte arquitectònic: una casa estudi per a ell mateix al districte de Caochangdi, a Pequín i aquell mateix any participa en la XLVIII Biennal de Venècia.

El 2000 Ai Weiwei dissenya i construeix les oficines centrals de CAAW. Cocomissaria, amb Feng Boyi, *Fuck Off* (A la merda!), una controvertida exposició sobre l'art contemporani xinès d'avantguarda que es presenta a Xangai.

2003 Ai Weiwei funda el seu estudi d'arquitectura i disseny, *Fake Design* i comença a treballar amb els arquitectes suïssos Herzog & de Meuron en el projecte de l'Estadi Nacional de Pequín (el Niu d'Ocell) per als Jocs Olímpics de 2008.

El 2004 Participa en la IX Biennal d'Arquitectura de Venècia i en l'exposició col·lectiva *Between Past and Future: New Photography and Video from China* (Entre el passat i el futur: la fotografia i el vídeo actuals de la Xina), que fa itinerància per diversos països.

Ai Weiwei comença a escriure el seu blog a sina.com el 2005.

2006 Ai Weiwei participa en la reunió anual del Fòrum Econòmic Mundial de Davos i participa en la XV Biennial de Sydney i en la III Biennial de Busan.

2007 Ai Weiwei finalitza diversos projectes arquitectònics: el Centre d'Arts Fotogràfiques Three Shadows (Pequín), 17 estudis a Caochangdi (Pequín) i el Museu de Ceràmica Neolítica de Jinhua (província de Zhejiang).

Participa en la documenta 12 de Kassel amb les obres *Fairytale* i *Template*, i en la II Biennial de Moscou.

2008 Ai Weiwei rep el premi en reconeixement de la seva trajectòria en els Premis de l'Art Contemporani Xinès. Participa en la V Biennial de Liverpool i XI Biennial d'Arquitectura de Venècia.

2009 El Haus der Kunst (Munic) acull l'exposició individual *So Sorry*. I fa exposicions individuals al Centre d'Arts Fotogràfiques Three Shadows (Pequín) i al Museu d'Art Mori (Tòquio).

Instal·la *Sunflower Seeds* a la Sala de les Turbines de la Tate Modern (Londres) el 2010 i aquell mateix any participa a la Biennial de São Paulo.

2011 El capvespre de l'11 de gener les autoritats xineses enderroquen el seu estudi.

Ai Weiwei és arrestat a l'Aeroport Internacional de Pequín mentre embarca en un vol cap a Hong Kong.

2012 *Human Rights Foundation* concedeix a Ai Weiwei el primer premi Václav Havel per a Creadors Dissidents.

El documental d'Alison Klayman *Ai Weiwei: Never Sorry*, centrat en la figura de l'artista, guanya el premi especial del jurat al Festival de Cinema de Sundance.

S'inaugura *Ai Weiwei: According to What?* al Hirshhorn Museum and Sculpture Garden (Washington DC).

El 31 de desembre de 2013 Ai Weiwei declara que deixarà de tuitejar, però el seu compte continua actiu pel que fa als retuits i les publicacions d'Instagram.

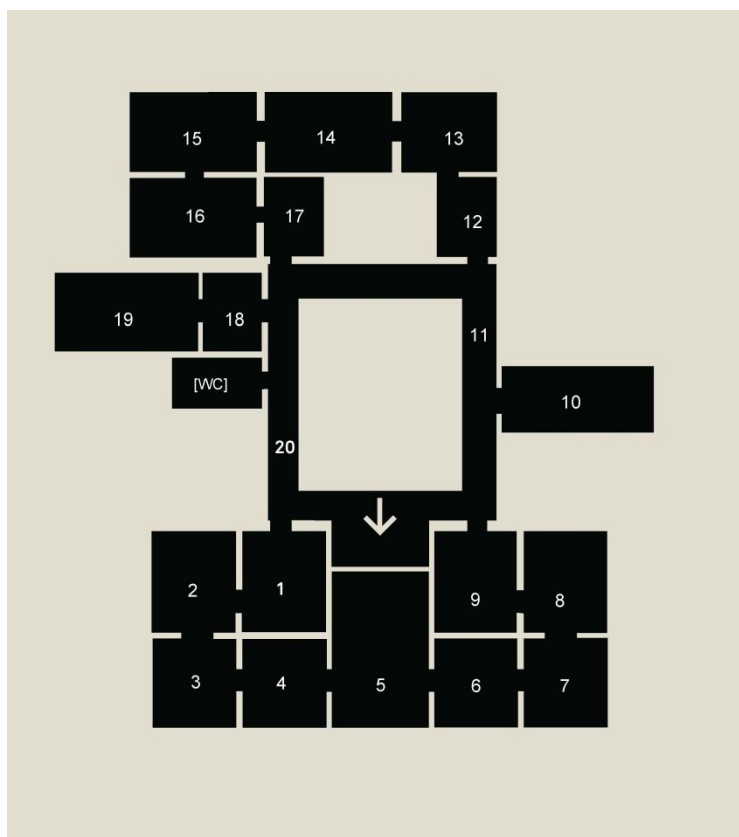
El documental d'Andreas Johnsen *The Fake Case* ressegueix l'estat i la història del seu cas als tribunals i inclou una cronologia i la publicació de documents oficials.

2014 L'artista presenta una sèrie de noves obres d'art a l'illa d'Alcatraz (Califòrnia) sota el títol *@Large: Ai Weiwei on Alcatraz*. També exposa *Ai Weiwei: Evidence* al Martin- Gropius-Bau (Berlín).

RELACIÓ D'OBRES A LES SALES DE LA VIRREINA CENTRE DE LA IMATGE

SALA 1

Home penjat, 1987

Penjador i capsa de fusta huali
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 2

Maleta per a solter, 1983

Maleta, sabó, tub de pasta de dents i raspall
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 3

Sabata per a dos peus, 1987

Sabates de pell i fusta
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 4

Château Lafite, 1987

Ampolla de vi i sabates
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALES 1-4 Fotografies

Fotografies de Nova York, 1983-1993 (Sèrie)

Impressions en blanc i negre

Col·lecció de l'artista

Títols:

Apartament a Lorimer Avenue, Brooklyn. 1983

Anton Wei. Apartament a Lorimer Avenue, Brooklyn. 1983

Lower East Side. 1985

Esperant a l'aeroport Kennedy. 1986

Shu Ting. 1986

Tan Dun amb un quadre. Apartament a East 3rd Street. 1986

Hu Yongyan. 1986

Autoretrat. Apartament a East 3rd Street

Autoretrat. 1986

Chen Yifei al seu apartament de l'Upper East Side. 1987

Ai Dan. Coney Island. 1987

Ai Dan. 1987

Soterrani del World Trade Center. 1987

Al Museu d'Art Modern. 1987

Un estudiant de cinema de Taiwan. 1987

Paret amb finestres. Lower East Side. 1987

Dutxa de l'apartament. 1987

Exposició individual 'Safe Sex'. 52 Greene Street. Galeria Ethan Cohen. 1988

Hsieh Tehching. 1988

Yao Qingzhang. 1988

La finestra d'Allen. 1988

Polícia a Tompkins Square Park. 1988

Tompkins Square Park. 1988

Desfilada de moda a la galeria Ethan Cohen. 1989

USS Intrepid. Riu Hudson. 1989

Dibuix de Marilyn de Gu Changwei. 1989

Manifestació pel problema de l'habitatge a Lower East Side. 1989

Robert Frank i Allen Ginsberg. 1989

Cantonada entre la Segona i la Setena Avinguda. 1990

No hi vaig. 1990

Tornada del golf Pèrsic. Washington DC. 1991

Televisor encès. 1991

Bob al Harry Smith's Memorial. 1992

Feng Xiaogang. 1993

Feng Xiaogang i Jiang Wen. Viatge per carretera a Atlanta. 1993

Perfil de Duchamp. Pipes de gira-sol, 1983

Zon Liu i gat. San Francisco. 1986

SALA 5

Cao, 2014

Marbre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Sense títol (dit del cor), 2014

Paper pintat

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 6

Llibre amb tapa negra, 1994

Llibre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Llibre amb tapa blanca, 1995

Llibre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Llibre amb tapa grisa, 1997

Llibre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Fuck Off, 2000

Llibre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 7

Gerro de Coca Cola, 1994

Urna neolítica i pintura

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 8

Maqueta de l'estudi 258, 1999

Ferro

Col·lecció de M+ Museum for Visual Culture, Hong Kong

Fotografies de l'Estadi Nacional, 2014 (Sèrie)

Impressions en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Estadi Nacional núm. 1 (23-3-2005)

Estadi Nacional núm. 2 (4-4-2006)

Estadi Nacional núm. 3 (20-5-2006)

Estadi Nacional núm. 4 (15-9-2006)

Estadi Nacional núm. 5 (15-9-2006)

Estadi Nacional núm. 6 (12-1-2007)

Estadi Nacional núm. 7 (2-3-2007)

Estadi Nacional núm. 8 (2-3-2007)

Estadi Nacional núm. 9 (2-3-2007)

Estadi Nacional núm. 10 (19-4-2007)

SALES 6-7

Fotografies de Pequín, 1993-2001 (Sèrie)

Impressions en blanc i negre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Lu Qing, Ai Dan i un amic. Xiangshan, Pequín. 1995

Instantànies de mi mateix. 1996

Mao Lize, Wei Jingsheng i Xu Bing. 1993

Hans van Dijk en una trobada a East Village. 1994

Trobada a Luoyang (província de Henan) amb Lu Qing, Bai Yiluo, Zhuang Hui i altres. 1994

Un guàrdia a la Porta de la Pau Celestial, plaça de Tiananmen. 1993

Carrer Dongsishisantiao. 1994

Últimes fotografies a East Village. 1994

Lu Qing davant d'un cartell de la campanya contra els focs artificials del Govern de Pequín. 1993
Amb els artistes Zhang Huan, Lu Qing i Rong Rong al carrer Dongsishisiantiao. 1994
Ai Dan, el primer edifici de Caochangdi 258 en construcció. 1999
Mang Ke i Yan Li durant la seva visita a She Zhe, poeta ingressat en un hospital psiquiàtric. 1994
Una urna de la dinastia Han en venda fora de la muralla de la ciutat de Xi'an. 1995
Els últims dies a casa d'Ai Qing. 1994
Estudi al carrer Dongsishisiantiao, on vaig viure sis anys. 1995
Zhang Huan, 65 kg. 1994

SALA 9

Souvenir de Pequín, 2002

Maons de cases desmantellades dels *hutong* i caixes de fusta de ferro (fusta tieli) de temples desmantellats de la dinastia Qing (1644-1911)
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Paisatge provisional, 2002-2008

Impressió en color
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 10

Estirada d'orelles, 2009

Vídeo
1 h 18 min 6 s
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Sense títol (cartes de resposta del Govern Provincial a les peticions d'informació pública sobre el terratrèmol de Sichuan), 2008-2011

Tinta sobre paper
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Fotografies del terratrèmol de Sichuan, 2008

Impressió en blanc i negre i en color
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 11

Estudi de la perspectiva, 1995-2011, 2014

Impressió en color
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 12

Kui Hua Zi, 2011

Porcellana
Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Com-s'ha-fet 'Pipes de gira-sol', 2010

Vídeo
15 min
Cortesia de d'Ai Weiwei Studio

SALA 13

Chang'an Boulevard, 2004

Vídeo

10 h 13 min

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Pequín: el segon cinturó, 2005

Vídeo

1 h 6 min

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Mapa de la Xina, 2004

Fusta de ferro (fusta tieli) de temples desmantellats de la dinastia Qing (1644-1911)

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Retrats de conte de fades, 2007

Impressions en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Li Mengqi, Feng Xiaofeng, Fang Jing, Guan Shen'ou, Yang Zhongxu, Cui Songyan, Wang Ziye, Shu Changxin, Qiu Shuang, Zhou Wei, Huang Juzhu, Huang Duan, Bai Longyun, Zhou Yan, Yan Yonghai, Ye Sinong, Ren Zhe, Fan Jiupeng, Kuai Shiyong, Tian Ye, Long Xiulan, Lu Jinguang

SALA 14

II-luminació, 2009

Daguerreotyp i fusta huali

18 x 20 cm

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

IOU, 2011-2013

Tinta sobre paper

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Segell, 2011

Tinta sobre paper

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

El recurs d'Ai Weiwei 15.220.910,50 ¥, 2014

Vídeo

2 h 7 min 55 s

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Inflor al cervell, 2009

Impressió en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 15

Estudi de Malu (Xangai), 2011

Fusta

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

He Xie, 2011

Porcellana

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

La casa del cranc, 2012

Vídeo

1 h 49 min

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Estudi de Xangai, 2010

Impressió en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Enderrocament de l'estudi de Xangai, 2011

Impressió en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 16

Sense títol (cendrer), 2011

Vidre i cigarros

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Càmera de videovigilància, 2010

Marbre

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Retrat de policia. 2011

Impressió en color

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 17

Cretí, 2013

Vídeo musical

5 min

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 18

Manilles, 2012

Jade

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Sense títol (manilles d'or, càmeres de videovigilància i ocells de Twitter), 2014

Paper pintat

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

SALA 19

Sense títol (taula de l'estudi d'Ai Weiwei), 2000

Fusta restaurada

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

Sense títol (cadires de l'estudi d'Ai Weiwei, dinastia Qing, Qianlong), 2000

Fusta d'om

Cortesia d'Ai Weiwei Studio

FOTOGRAFIES DISPONIBLES PER PREMSA

<https://eicub.net/?grup=Virreinacentredelaimatge>

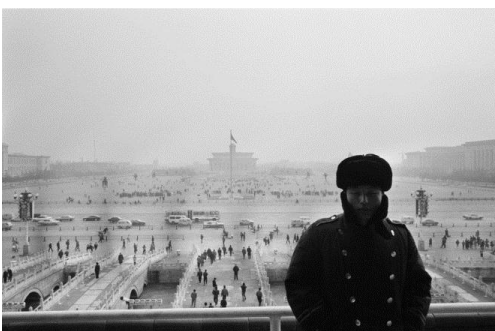
Fotografies de Nova York, 1983-1993.
Perfil de Duchamp, pipes de gira-sol, 1983
© Ai Weiwei

Cao, 2014 © Ai Weiwei

Gerro de Coca Cola, 1994 © Ai Weiwei

Fotografies de Pequín, 1993-2001
Un guàrdia a la Porta de la Pau Celestial,
plaça de Tiananmen. 1993
© Ai Weiwei

Fotografies de Pequín, 1993-2001
Una urna de la dinastia Han en venda fora de la muralla de la ciutat de Xi'an. 1995
© Ai Weiwei

Fotografies de l'Estadi Nacional, 2014
Estadi Nacional núm. 2 (4-4-2006)
© Ai Weiwei

Estudi de la perspectiva, 1995-2011, 2014
© Ai Weiwei

Mapa de la Xina, 2004 © Ai Weiwei

Illuminació, 2009
© Ai Weiwei

He Xie, 2011 © Ai Weiwei

Ajuntament de
Barcelona

[LA VIRREINA]
CENTRE
DE LA IMATGE

Institut de Cultura de Barcelona

Departament de premsa

93 316 10 69

premsaicub@bcn.cat

Imatges per a premsa disponibles a l'enllaç
<https://eicub.net/?grup=Virreinacentredelaimatge>